

Εκοιμήθη αλλά παραμένει άγρυπνος ο μονομάχος της πίστεως π. Μάρκος Μανώλης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

από την εορτή του Αγίου Μάρκου του Ευγενικού (19.1.2010)

του Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Ε. Βολουδάκη

Η παγκόσμιος Ορθοδοξία θρηνεί από το βράδυ της Παρασκευής 16 Απριλίου 2010 τον Μονομάχο της Ορθοδόξου Πίστεώς μας, Γέροντα Αρχιμανδρίτην π. Μάρκον

Μανώλην.

Θρηνεί, όχι για την μετά θάνατον πορεία του γενναίου αγωνιστού —αυτή είναι ένδοξη και έγινε εμφανής από την πρώτη στιγμή στο χαριτόβρυτο σκήνωμά του — αλλά θρηνεί για την περαιτέρω πορεία της επί γης Ορθοδοξίας, της οποίας ο κύριος και κεντρικός στύλος, ο ορατός από την στρατευομένη Εκκλησία, έπεσε!

Απαιτούνται πολλές προϋποθέσεις και ιδιαίτερη πνευματική εμπειρία για να αποτιμηθούν, όσο είναι εφικτό ανθρωπίνως, η προσωπικότητα και η ανεκτίμητη εκκλησιαστική προσφορά του νέου «Άτλαντος της Ορθοδοξίας» π. Μάρκου.

Ωστόσο, έχουμε χρέος να διακηρύξουμε από σήμερα ότι η εκδημία του δεν είναι απλώς εκδημία ενός αγίου κληρικού με τις αρετές στο έπακρο λελαμπρυσμένες, αλλά εκδημία αγίου, που είχε σφραγισθεί από τον Θεόν —αυτός μόνος— με το πρωτοφανές χάρισμα της εκκλησιαστικής δημοσιογραφίας, το οποίο ενεργούσε στο πλήρωμα της Εκκλησίας, μέσω του «Ορθοδόξου Τύπου». Ένα χάρισμα, που τον είχε καταστήσει ειρηνάρχη πιστών, οιακοστρόφον της στρατευομένης Εκκλησίας, και ακοίμητον οφθαλμόν Της.

Ο π. Μάρκος ήταν ο ΒΛΕΠΩΝ. Δεν είχε απλώς πνευματική διάκριση για τα πρόσωπα και τις περιστάσεις της ποιμαντικής του διακονίας, ούτε ήταν απλώς επιφορτισμένος να παρακολουθή και να κατευθύνει την πνευματική ζωή των ανθρώπων, που κατέφευγαν σ' αυτόν, αλλά, κατ' εξοχήν, διέκρινε τους καιρούς και τις μέλλουσες εξελίξεις, πολύ πριν αυτές πραγματοποιηθούν.

Θεμέλιος λίθος, Ιερός Ναός Αγίου Διονυσίου 19.4.1990

Είχες την βεβαιότητα κοντά του ότι για κάθε του πράξη και ενέργεια ελάμβανε συνεχώς οδηγίες από Τον «βλέποντα τας των ανθρώπων καρδίας», ιδιαιτέρως δε για την «γραμμή» και τα γραφόμενα στον «Ο.Τ.», αφού τα γεγονότα συνεχώς τον δικαίωναν και οι επιδιώξεις των ανθρώπων, που ελέγχοντο μέσω του «Ο.Τ.», εγίνοντο σε σύντομο διάστημα προφανείς και στους πλέον ανυποψίαστους.

Μέσω του «Ο.Τ.» δεν καθοδηγούσε μόνο την Εκκλησία της Ελλάδος, αλλά την Οικουμενική Ορθοδοξία. Και αυτό το έπραττε αφανώς, προκρίνοντας κάθε φορά τα κείμενα και τα άρθρα εκείνων που είχαν συλλάβει σωστά τα συγκεκριμένα γεγονότα και θέματα. Γι' αυτό άφηνε πολλές φορές αδημοσίευτα και καλογραμμένα κείμενα διακεκριμένων προσώπων, όταν αυτά ήσαν υποκειμενικές εκτιμήσεις και όχι καρπός μετά λόγου γνώσεως.

Δεν οδηγούσε τον «Ο.Τ.» απλώς, αλλά ακριβώς. Αυτή η «ακρίβεια», δεν επιτυγχάνεται μόνο με θεολογικές γνώσεις και χάρισμα λόγου και γραφής αλλά με πνευματική ΟΡΑΣΗ, που εκτείνεται σε όλη την Οικουμένη.

Γι' αυτό η εκδημία του π. Μάρκου δεν αφήνει μόνο ενα δυσαναπλήρωτο κενό, αλλά αφήνει χωρίς ΒΛΕΠΟΝΤΑ πηδαλιούχο την στρατευομένη Ορθοδοξία και εκθέτη σε πολλούς κινδύνους.

Αυτά δεν είναι εκτιμήσεις συναισθηματικές και φανταστικές ούτε αποτέλεσμα

ψυχικής φορτίσεως λόγω της μεταστάσεώς του στα «υπερκόσμια σκηνώματα». Είναι καρπος 42 ετών γνωριμίας με τον π. Μάρκον, κατά τα οποία είδα, οίδα και επίστευσα.

Μαρτυρούν και βεβαιώνουν τον λόγο μου αυτά, που προείπα στις 23 Νοεμβρίου 2009 στην αίθουσα της Π.Ο.Ε. κατά την ομιλία μου επ' ευκαιρία των 50 ετών από της ιδρύσεώς της και δημοσιεύθηκαν κατόπιν στον «Ο.Τ.». Τα επαναλαμβάνω:

«Ξεχωρίζει όμως η Π.Ο.Ε. γιατί δίπλα στο Πρόσωπο του π. Χαραλάμπους υπήρχε απ' αρχής και το Πρόσωπο του Μαθητού του. Πρόσωπο Μαθητού, που ο π. Χαραλάμπος το ένοιωθε πολλές φορές και σαν πρόσωπο Διδασκάλου του, το Πρόσωπο του π. Μάρκου. Έτσι εξηγείται και το γιατί μετά την κοίμηση του π. Χαραλάμπους ο «Ορθ. Τύπος» δεν έχασε κανένα από τα χαρακτηριστικά του, αλλά παραμένει αταλάντευτα οιακοστροφός της Εκκλησίας. Είμαι όμως υποχρεωμένος να σας λυπήσω λέγοντάς σας πως δεν έχουμε άλλον π. Μάρκον!».

Μόνη μας παρηγορία έμεινε πλέον η βεβαιότητα ότι ο π. Μάρκος, θα εξακολουθήσει να παραμένει και μετά την κοίμησή του ΑΓΡΥΠΝΟΣ!

Ο τάφος του

Πηγή: Ενημερωτικό έντυπο ενορίας Αγίου Γεωργίου Διονύσου, «Ενοριακά Νέα», έτος ΙΔ΄. Μάϊος 2010, αρ. 134, σελ.16